

GIRL ABROAD

londoni lány

Csak egy év külföldön.
Mi baj történhet?

*fine
selection*

ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

ELLE KENNEDY

GIRL ABROAD

londoni lány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Minden londoninak! Valahányszor a varázslatos városotokba látogatok,
úgy érzem, mintha hazamennék.*

AUGUSZTUS

1.

MINDENHOVÁ KÖVET. Azt hittem, sikerült leráznom, amikor a hálószoobaablakomon kimászva visszakanyarodtam a medence mögött a mosókonyhába, de odabent megint a fülemben harsog apa hangja, ahogy a londoni metróban történt legújabb késelésről szövegel. A pulton hagyott Echo hangszórón keresztül bűnügyi statisztikákat ömleszt rám valahonnan a házból.

Nem figyelek oda. A fülemben becsukva kiszedem a ruhákat a szárítóból, és beviszem őket a szobámba. A padló nagy részét bőröndök és dobozok foglalják el. Több hetem volt csomagolni, de valahogy mégis sikerült a legidőigényesebb feladatokat a reptéri transzfer érkezése előtti egy órára halasztani.

– A késes támadások száma több mint hatezerrel emelkedett a...

Amikor apa megint rázendít, lenémítom a hangszórót a szobámban. Ha már tisztes távolságban leszek, kikapcsolatom itt az internetet, mielőtt még szívrohamot kap nekem.

Megzissen a mobilom. Apára számítok, de a legjobb barátnőm, Eliza az. Kihangosítom a hívást, és az ágyra hajítom a mobilt.

– Bocs, hogy nem vagyok ott – szól bele köszönés helyett. – Már vissza kellett volna érnünk, de anya összehalézott a parkolófiúval valami horpadás miatt, amit szerintem ő csinált a lökhárítóra, amikor megint beletolatott a tájkertész teherautójába, és még mindig...

– Semmi baj. Tényleg. Ne csinálj gondot belőle!

Hajtogatni kezdem a pólókat és leggingeket, de aztán olyan sebességgel gyömöszölöm be őket a rekeszekbe, hogy szinte rögtön össze is gyűrődnek. Lassan hadiállapot alakul ki, ahogy kínkeserve-sen próbálok húszkilónyi ruhát belepréselni a túlcorduló bőröndbe. A pár napja megálmodott jól szervezett indulás képe mostanra szer-tefoszlik.

– De itt hagysz! – panaszkodik Eliza nem túl meggyőző műnya-fogással.

Valahányszor arra kel reggel, hogy a világ még mindig nem ért vé- get, már szenved. A legtöbb embert mélyen megveti, de én azon sze- rencsések közé tartozom, akiket elvisel. Megható.

– Egy évig nem látlak majd. Hiányozni fogsz.

– Ezt fájdalmas lehetett kimondani – horkantok fel.

– Az volt – sóhajt.

Igazság szerint Elizának soha senkire nem volt szüksége, ezért nem is hiányol senkit.

– Azért értékelem az erőfeszítést.

Innen tudom, hogy egyáltalán törődik velem. Valójában irigylem az önállóságát. Töretlen önbizalma és közömbössége mellett nem fér- nek meg az olyan érzelmek, mint az idegesség, kétség vagy félelem. Ledobhatnák a világ bármelyik pontján, ő jól ellenne, feltéve, hogy lehet rendes kávé-t kapni a környéken.

Bejön egy másik hívás. Megígérem Elizának, hogy felszállás előtt még beszélünk, és fogadom a másikat abban a hitben, hogy a leendő

lakótársaim keresnek. Az utazás és a Nashville–London időeltolódás miatt valószínűleg most beszélhetek velük utoljára, mielőtt megérkezem az új lakáshoz.

– Halló!

– Londonban a tizenhat és huszonkilenc év közötti nők nyolcszor nagyobb valószínűséggel esnek áldozatul...

– Apa, ne már! Beszéltél dr. Wuval a szörnyű paranoiádról és a szeparációs szorongásodról?

– Figyelj, kicsim! London veszélyes hely egy fiatal lánynak. Tudod, hogy fél évig éltem ott.

Igen. Mindenki tudja. Abban a pár hónapban írta és vette fel a harmadik lemezét a híres Abbey Roadon, amiről nemcsak a Beatles tizenegyedik stúdióalbuma kapta a nevét, hanem harminckét évvel később én is.

– A statisztikád a világ nagy részére igaz – húzom be egy újabb bőrönd cipzárját. – Az USA-ban is barbár, kegyetlen társadalom uralkodik. Mindent átítat a bűn, nem igaz?

– Ez nem olyan, mintha elugranál a nashville-i moziba – folytatja, mintha nem is hallana. – London egy hatalmas, multikulturális nagyváros. Beszállsz egy taxiba, és soha többé nem látunk.

– Szerintem dr. Wu nem tartaná egészséges megküzdési stratégiának, hogy a lányod külföldi tanulmányútja iránt érzett aggodalmadat az *Etrabolva* sorozat bámulásával próbálsz feldolgozni.

– Abbey!

– Apa!

– Tizenkilenc éves vagy. Az Egyesült Királyságban már ihasz alkoholt. Bocs, hogy nem repesek a gondolattól, hogy a kislányom egy másik kontinensen egy rakás idegennel bulizik valami klubban, és angol seggfejek döntik belé a piát.

– Amerikai seggfejeknek jobban örülnél?

– Abbey!

Most már tudom, hogy kezd elszakadni nála a cérna. Az apám sohasem káromkodik előttem, és a közös vacsoráinkon maximum egy pohárka bort kortyol el nagy ritkán. Tizenegy éves koromban visszavonult a turnézástól, és azóta száznyolcvan fokos fordulattal váltott át a rocksztar Gunner Blyból tökéletes apukává. Szerintem még mindig kísértik azok a fotók az újságban, amiken hajnali négykor cigivel a szájában, egyik kezében egy üveg whiskyvel, a másikban a szinte még csecsemő lányával kiszáll a turnébuszból. Amikor meglátta így magát, halálra rémült. Teljesen ráparázott, hogy felnőve én is egy olyan kiegészítő, degenerált celebkölyök leszek, aki különböző realityk és a rehab között pattog, aztán országos talkshow-kban sírja el a traumáit, és végül már csak a pletykalapokon keresztül kommunikál az apjával.

Imádom őt, de egy érzelmi roncs, aki a túlféltésével az örületbe kerget.

– Tudom, hogy annak örülnél, ha a sulit a szobámba zárva végezném el, de hidd el, képes vagyok vigyázni magamra! Ideje elvágni a köldökszínort. Nagylány vagyok már.

– Te ezt nem érted. Én tudom, milyen könnyen lesz egy-két italból egy-két csík kokain...

Jesszusom!

– Visszatérhetnénk erre később? Teljesen el vagyok havazva.

Válaszra sem várva kinyomom a telefont. Ha hagyom, hogy folytassa, csak még jobban belelovalja magát.

Amikor az európai történelem-professzorom tanácsára jelentkeztem erre a programra, hogy a másodéveimet a londoni Pembroke Egyetemen végezzem el, a *Birmingham bandája*, *A korona* és a *Love Island* kábulatában élve belevágtam. És bár első évben jó

jegyeim voltak, és a tanárim örömmel írtak ajánlóleveleket, egy pillanatil sem hittem, hogy tényleg fölvesznek. Az e-mailjük felnekeztül felforgatta az életemet. El kellett mondanom a betegesen túlféltő apámnak, hogy nemcsak a házból költözöm el, de az országból is. És most, hogy elérkezett az utazás napja, nem kezeli túl jól a helyzetet.

– Talán van online programjuk.

Kis híján a plafonig ugrok, amikor egy halom ruhával a kezemben kilépek a gardróbba, és apát a szoba közepén találom.

– Jesszusom! A korodhoz képest ijesztően jól lopakodsz.

– Na, mit gondolsz? – néz rám. – Az online tanulás pont jó lenne neked.

– Nem, az *neked* lenne pont jó. És verd ki a fejedből! Elmegyek. Mindjárt itt lesz értem a kocsi, és már el is utaltam az első havi lakbért a lakótársaimnak.

Erről eszembe jut, hogy még mindig nem hallottam felőlük. Ránézek a mobilomra. Kaptam pár üzenetet egy baromi hosszú telefonszámról. Ehhez még hozzá kell szoknom.

Lee: Hali! Alig várjuk, hogy megismerjünk.

Előkészítettük a szobádat, és bekészítettünk pár ajándékot, amit Jackie és Jamie szerint imádni fogsz. E-mailen elküldtem az útvonalat.

Ne a Google-t kövesd, mert szar. Holnap találkozunk. Vagy ma? Totál összezavarodtam.

xx

– És miért nem beszéltem én még ezekkel a lakótársakkal? – ráncolja apa a homlokát. – Semmit sem tudunk róluk. Simán

kiderülhet, hogy a lakás valójában egy elhagyatott raktár a kikötőben, ahol zsákot húznak a fejedre.

– Basszus, de fárasztó vagy!

Gyorsan válaszolok Leenek, és a zsebembe csúsztatom a telefont.

– Azon az oldalon találtam őket, ahonnan Gwen szedte a saját albérletét, amikor egy szemesztert külföldön töltött – emlékeztetem apát. – Minden hirdetőt ellenőriznek. Az egyetem is őket ajánlotta. Teljesen biztonságos.

Az időeltolódás miatt még nem sikerült telefonon vagy videóchaten bemutatkoznom nekik, csak e-maileket és SMS-eket írogattunk egymásnak, miközben a másik éppen aludt. De Lee a vele folytatott levelezés alapján elég helyes csajnak tűnik. Végzős, vagyis pár évvel idősebb nálam. Rajta kívül még két másik lány lakik a lakásban.

– Megnyugtatna, ha beszélhetnék velük – mondja apa. – Talán a szüleikkel is.

– A szüleikkel? Ez komoly? Nem ottalvós buliba készülök. Ezek felnőtt emberek.

Apa szeme összeszűkül, és keskeny vonalba préseli a száját.

– Ettől egy cseppet sem érzem jobban magam.

– Akkor majd erről is beszéljess el dr. Wuval! – javaslom gúnyos mosollyal, amit szemmel láthatólag nem értékel.

Leül az ágyam végébe. Ujjaival végigszántja bozontos haját, majd megdörzsöli a borostáját. Az ilyen pillanatokban – a jó ég tudja, miért – gyakran belém hasít a felismerés, milyen furcsa dolog Gunner Bly lányának lenni. Leginkább ezért nem akartam, hogy a leendő lakótársaim a beköltözésem előtt megtudják, ki az apám. Az csak... bonyolítaná a helyzetet. Egész életemben hamis barátok vetek körül, akik csak azért voltak velem, hogy apám közelébe kerülhessenek. Sosem tudtam, kibem bízhatok. Állandó csalódások értek. Idővel apa

kiköltöztetett minket Los Angelesből egy Nashville melletti farmra, hogy a családunk nyugalma érdekében eltűnjünk a hírnévhajhászok és talpnyalók látóteréből. És ez működik is. Általában. Néha azért még ma is rábukkan egy-egy rajongó vagy valaki, aki tőle várja a kezdőlökést a karrierjéhez, ahogy az is megesik, hogy friss pletykák vagy fotók jelennek meg rólunk a bulvároldalakon.

Korán megtanultam, hogy a világ egy aknamező. Ezért sem használlok közösségi oldalakat. Tulajdonképpen megértem apa idegbajját, de jó lenne, ha adna egy kis teret, hogy én is kifejleszthessem a sajátomat.

– Figyelj, kicsim! – sóhajt apa. – Tudom, hogy az agyadra megyek, de ne feledd, hogy még sosem csináltam ilyesmit. A gyerekem vagy. Egy apának nem könnyű hagyni, hogy az egy szem lánya saját életet kezdjen. Féltetek. Én a te korodban kaptam az első lemezszerződésemet. Mindennap más városban ébredtem, és mindenféle zűrökbe keveredtem.

– Hallottam róla – jegyzem meg szárazon.

Apa mosolyogva lehajtja a fejét.

– Akkor érted, miről beszélek, amikor azt mondom, hogy egy egyedülálló fiatal lány könnyen bajba kerülhet egy nagyvárosban. Nem egy ilyet láttam.

– Na igen. Gyanítom, hogy én is egy ilyen eset következménye vagyok.

Apa köhögésben tör ki.

– Így is mondhatjuk – vonja össze a szemöldökét.

Nem titok, hogy Nancy apa egyik rajongója volt, aki addig tapadt rá, míg egy nap feljutott a hotelszobájába. Nem voltak együtt sokáig. A többi már rock 'n' roll történelem. Ilyenek ezek a grupplik.

Ami azt illeti, most már rám is rám férne némi kamaszos kilengés. Gunner Bly lányaként rengeteg sztorit hallottam az apám

kalandjairól, de az ő büntudata árnyékában felnőve nekem esélyem sem volt bármi ilyesmit átélni. Elhiszem, hogy a legjobbat akarja nekem, de most, hogy egyetemista vagyok, szeretném végre én is megtapasztalni a korombeli lányok erkölcstelen kicsapongásait.

– Csak azt akarom mondani, hogy aggódom érted.

Apa feláll, és megfogja a kezem.

– Te vagy az egyetlen az életemben, amit jól csináltam.

– Szerintem a slágerlisták és a Grammy-díjak nem erről árulkodnak.

– Azok semmit sem jelentenek ahhoz képest, hogy az apád lehetek. Érted?

Könny csillan a szemében, amitől nekem is elszorul a torkom. Semmi sem tud úgy megrikatni, mint apám érzélgős jelenetei. Ebből a szempontból mindketten puhányok vagyunk.

– Szeretlek – mondom neki. – És nem kell aggódnod miattam. Sokat jelent nekem, hogy elengedsz erre az útra. Tényleg.

– Csak ígérd meg, hogy okos döntéseket hozol! És ne feledd, hogy éjfél után semmi jó nem történik!

– Megígérem.

Megölelem, és pusztit nyomok az arcára.

– Ugye tudod, hogy bármikor hazajöhetsz?

Még nem enged el, én pedig hagyom, hadd szorítson, mert tudom, milyen fontos ez neki.

– Bármikor. Legyen nappal vagy éjjel. Csak egy szavadba kerül, és már ott vár a jegy a reptéren.

– Tudom.

– És ha bármilyen bajba kerülsz... Mindegy, mibe keveredsz. Ha el akarnál tűnni valahonnan, vagy ha börtönben kötnél ki...

– Apa!

– Mindegy, miről van szó, csak hívj, és kimentelek. Kérdés nélkül. Még csak beszélned sem kell róla, ha nem akarsz. Eskü.

Elmaszatólom a könnyeimet, és a pólómba törlöm a kezem.

– Rendben – felelem.

Megpittyen a mobilom. A sofőr írt, hogy odakint vár. Feszült sóhaj tör fel belőlem.

– Mennem kell.

Úristen! Tényleg megtörténik.

Eddig a pillanatig az óceán túlsópartjára költözésnek csak a szabadság és kaland részére fókuszáltam, de most hirtelen beütött az ismeretlenről való félelem. Mi van, ha utálni fogom az új lakótársaimat? Vagy ők engem? Mi van, ha felfordul a gyomrom az angol kajától? Mi van, ha a suliban mindenki okosabb nálam?

Legszívesebben elbújnék az ágyam alatt.

Apa, mintha megérezné az idegességemet, hirtelen átkapcsol szülő üzemmódba. Most már ő próbál nyugtatni engem.

– Ne izgulj! – kapja a vállára a hátizsákomat, és megmarkolja a gurulós bőrönd fogantyúját. – Mindenki hasra fog esni tőled.

Csapatmunkában telepakoljuk a reptéri limó csomagtartóját. A maradék cuccom postán érkezik majd a lakásba. Szinte levegőt sem veszek, amíg apa még egyszer, utoljára megölel, és egy köteg pénzt dug a zsebembe.

– Vészhelyzetre – mondja. – Szeretlek.

Életem nagy részében ez a farmház volt az én kényelmes börtönöm, ügyesen leplezve aényt, hogy végső soron mégiscsak bilincsbe verve élek itt. Most, hogy végre sikerült kitörni, rájöttem, hogy nem szóttem terveket a szabadságra. Odakint félelmetes világ vár te-le veszélyes csapdákkal.

Már alig várom.

Helyi idő szerint éjfél is elmúlt, mire megérkezünk Londonba. A lezállópálya fényei homályosan beszűrődnek az esőcseppek üvegen át, a hangosbemondón pedig figyelmeztetnek bennünket, hogy állítsuk előre az óráinkat.

A közel tízórás repülés után alig várom, hogy lejussak a gépről. A hólyagom mindjárt felrobban, és a lábam is bedagadt. Kezemben a táskámmal szinte eksztázisban várom, hogy végre elinduljon a sor. Amikor kinyitják az ajtót, végigszáguldok a terminálon a legközelebbi mosdóig.

Hajnali egy körül a sofőr bepakolja a bőröndjeimet a fekete taxi-ba. Átadom neki Lee instrukcióit, de biztosít, hogy magától is gond nélkül eltalál Notting Hillig.

A testem még mindig csak este nyolc körül érzi magát. Az arcomat az ablaknak nyomva bámulom London elsuhanó fényeit. A túlfél-tő apám, aki minden sarkon gyilkosokat gyanít, nem engedett utazgatni, ezért mindig döbbenet csodálom a helyeket, amik pont úgy néznek ki, mint a filmekben. Az épületek, a híres látnivalók, a piros telefonfülkék... mintha egy mesevilágba csöppentem volna.

Ahogy falom fel a várost a szememmel, időnként előrepillantok, és riadtan felszisszenek a szembejövő autók láttán. Még nem szoktam meg a fordított forgalmat. A sofőr a tükörből hátranézve hal-kan felnevet.

Megértem, uram.

Úgy döntök, hogy még az új otthonom felé menet letudom az amerikai tuskó turista minden kötelező műsorszámát. Cikis ámuldozással csodálom az emeletes buszokat, és hülye kérdésekkel bombázom a sofőrt, csak hogy halljam az akcentusát. Nappali

csúcsforgalom híján hamar megérkezünk a címre: egy csendes, vörös téglás házakkal szegélyezett utcába. Lassan begördülünk egy stukkos, tojáshéjszínű, kétszintes Edward korabeli épület elé. A két lakásból álló ház előtt oszlopos tornác és derékig érő vaskapu magasodik, és egy aprócska kerten át visz az út a fedett bejárathoz vezető lépcsőig.

Borzongás fut végig rajtam, amikor a bal oldali lakás ajtaján meglátom a 42-es számot. A kinti lámpát égve hagyták nekem.

– Remélem, ébren találok valakit – mormogom a sofőrnek, de inkább magamat próbálok megnyugtatni.

Nehéz szívvel nyitom ki a kocsiajtót. Az utcai ablak fehér függönye mögül fény szűrődik ki, vagyis valószínűleg várnak rám. Talán jobb lett volna, ha éjszakai géppel jövök, hogy emberi időpontban érkezzek. Nem jó indítás, hogy ébren tartom az egész házat.

Mindegy, lesz, ami lesz.

Bekopogok, és lélegzet-visszafojtva várok. Vagy tucatszor eltöprengtem rajta, miként süllhet el balul ez a helyzet. Lehet, hogy már az elejétől fogva utálni fogjuk egymást. Az eddigi infók alapján mind egyikük egy-két évvel idősebb nálam. Mi van, ha záros határidőn belül elégük lesz a tökkelütött amerikai csitriből? Iszonyatosan izgulok.

Odabent megmozdul valaki. A függöny meglebben, majd nyílik az ajtó. Legnagyobb meglepetésemre egy nyúlánk fekete srác áll előttem laza atlétatrikóban és hosszú, bő szárú, színes selyemnadrágban.

– Tudtam, hogy vöröske vagy – mosolyog barátságosan.

– Öhm... Lee itthon van?

– Időnként. De kétharmad üveg merlot után nem ígérhetek semmit.

Ez miféle válasz? Nem értem.

– Abbey vagyok – harapdálom az ajkamat. – Elméletileg itt fogok lakni.

– Hát persze, drágám.

A fejem fölött átnézve biccent a sofőrnek.

– Bocs, hogy mindenkit ébren tartottam. Figyelnem kellett volna az időeltolódásra, amikor a repjegyet vettem.

– Nem mindenkit. A srácokkal majd holnap találkozol. Bulizni mentek.

– Srácokkal? – pislogok maflán.

– Jackkel és Jamie-vel.

Szélesre tárja előttem az ajtót, és behúz.

– Jobban jársz, ha nem várod meg őket. Úgyis felébredsz, amikor hajnali négy körül hazaesnek. Azért ne hordd le őket nagyon a reggeli pirítósuk előtt.

Nyitva hagyja az ajtót a sofőrnek, aki már szedegeti ki a csomagjaimat. Lassan tisztulni kezd a kép, de a felismerés csöppet sem megnyugtató.

– Te vagy Lee? – kérdezem.

– Születésem óta.

Lesegíti a hátizsákomat, és a saját vállára lendítve modellpózba vágja magát.

– Tudom, tudom. Élőben még lenyűgözőbb vagyok.

A lakás belül világos és tágas, ami az itteni időjárást ismerve megkönnyebbülés. A lépcső lábánál levő kis előtérből keskeny előszoba vezet a nappaliba és a konyhába. Mindenütt drágának tűnő, össze nem illő modern bútorok egyvelege fogad. Olyan hatást kelt, mint ha egy lakberendezési magazin minden oldalát összegyúrták volna.

– De Lee lány – próbálkozom.

A srác felvont szemöldökkel néz rám.

– Ne hagyd, hogy a tökéletes arccsontom megtevésszen.

– Nem. Úgy értem, hogy én lány lakótársakra számítottam. Talán rossz címre jöttem?

– Nem, ha te vagy Abbey Bly – feleli enyhe aggodalommal.

Úgy mered rám, mintha én lennék a bolond nő a szupermarketből.

– Lee Clarke vagyok. Isten hozott Londonban!

2.

AZ APÁM KI FOG NYÍRNI.

Mit nekem londoni bűnözés! Úgy tíz óra múlva megjelenik itt egy tenesseei gyilkos, és megfojt ezért a baklövésért. Valójában ártatlan tévedésnek nevezném, de félek, az enyhébb kifejezés nem fog megmenteni a haláltól.

Továbbra is szájtátva meredek Leere.

– A többiek is mind fiúk? – motyogom magamnak a sarokba dobott sportcipők és az ajtó mögötti fogasokon lógó dzsekik láttán.

– Attól tartok, drágám – biggyeszti le az ajkát. – De ne rettentsen el a szag! Ettől eltekintve cuki fazonok.

Gyorsan átörgetem az agyamban az e-maileket és SMS-eket. Valami nyomot keresek. Amikor feliratkoztam az albérletkereső oldalra, bejelöltem a lány lakótárs rubrikát. Nem hittem, hogy...

– Várjunk csak! Miért kértetek lányt magatok mellé?

Nem mintha Lee veszélyesnek tűnne, de a paranoiás apám éppen az ilyen helyzetekre figyelmeztetett.

– Mármin az oldalon? Egyikünknek sem számított, hogy lány vagy fiú költözik be. Be sem jelöltem a nemet.

Remek. Jól megszívtam ezekkel az androgün nevekkal.

Ennyi. A nagy tervemnek máris befellegzett. Apa nemcsak hogy dührohamot kap majd, amiért három pasival lakom, de még azt is a fejemhez vágja, hogy nem tudok rendesen gondoskodni magamról. Még ezt az egy pofonegyszerű feladatot is elszúrtam.

– Jól vagy? – ráncolja Lee a homlokát.

Megdörzsölöm a halántékomat. Érzem a közelgő fejfájás szelét.

– Ez annyira kínos!

– Erre van egy jó gyógyszerem.

Kimegy a konyhába, és kiszáratva egy pohár borral tér vissza.

– Tessék! – nyomja a kezembe. – Jót tesz az idegeknek.

Nagyot kortyolok. Nem tudom, segít-e, de amikor a taxisofőr leteszi az ajtó elé az első adag poggyászt, végre felfogom, hogy ez nem egy repülés utáni lázálom, és nem a gépen felszolgált kaja és pezsgő okozza.

Basszus!

– Kutya bajom – füllentem, mert gáz lenne bevallani, hogy érkezés után tíz másodperccel idegösszeomlást kaptam. – Csak fáradt vagyok. Hosszú volt az út. Egyébként is megesik az ilyesmi, nem igaz?

– Vannak szerencsés véletlenek – von vállat. – Szeretnék olyan embernek tűnni, aki elhiszi, hogy minden okkal történik. Igazából nem vagyok olyan, de elhitetem magamról.

Viccesen hátralibbenti nem létező fürtjeit.

– Ki tudja, Abbey Bly. Ez akár egy csodálatos barátság kezdete is lehet.

Főleg, ha holnap ilyenkorra nem toloncolnak fel a hazafelé menő gépre. Lee jó fejnek tűnik, de nem tudom, itt maradhatok-e elég ideig, hogy több legyen egy rövid anekdotánál.

Úgy tűnik, Lee megérzi a fészengésemet, mert elhalványul a mosolya.

– Figyi, nincs semmi gond. Tudom, hogy másra számítottál, de esküszöm, hogy tők normálisak vagyunk. Szívesen látunk a lakásban, de ha a ma éjjelt inkább egy hotelben töltenéd, azt is megértem. Nyugodtan aludj rá egyet, és holnap reggel újra átgondolod.

Megfontolom az ajánlatát. Visszaülhetnék a taxiba, és az éjjel átrághatnám a helyzetet. Holnap pedig a többi lakótársat megismerve eldönthetném, hogyan tovább. Csakhogy a szállodai számlát a hitelkártyára kéne terhelnem, amit apa is látna. Tuti, hogy minden ötven dollár fölötti költést azonnal jeleznek neki, és mielőtt a párnához érne, már jönne is a hisztérikus telefon, hogy mi a frászt művelek.

Nem. Tény, hogy akadt egy kis bökkenő, de emlékeztetem magam, hogy heteken át leveleztem Leével, és az albérletes oldal is leinformálta. Egyébként sincs az a baltásgyilkos-kisugárzása. Azt hiszem, elég jól kiszúrom a zűrös alakokat.

– Ha nem gond, mégis maradnék – mondom.

– Nagyszerű – ragyog fel az arca, és a lépcső felé biccenti a fejét. – A csevegés és a házbemutató ráér holnapig. Most hagylak lefeküdni.

A lépcső tetejére érve közli, hogy Jack és Jamie szobája jobbra van. Mi a bal oldali három ajtó felé vesszük az irányt.

– A fürdő a folyosó végén. Velem osztozol.

Nem hiszem, hogy grimaszt vágtam volna, de Lee gyorsan hozzáteszi:

– Hidd el, nem akarod látni, mit művel Jamie a másikban.

Megállunk a két szemközti ajtó előtt.

– Ez az enyém – mutat balra, majd kinyitja a másikat. – Ez pedig itt a tiéd.

Elakad a lélegzetem. Csupasz falakra és talán egy ágytakaróra számítottam, de ez a szoba minden várakozásomat felülmúlja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Remélem, tetszik – von vállat szerényen Lee. – Nem tudtam ellenállni a kísértésnek.

Fehér, szürke és krémszínű árnyalataival a szoba békés, barátságos hangulatot áraszt. Az ágyon puha paplan, takarók és plüsspárnák. A keményfa padlót hatalmas szőnyeg fedi. Az ablakpárkányon kis cserepes növények indái csüngenek lefelé. Ezenkívül szekrény, íróasztal és egy komód is van idebent kis tévével a tetején.

– Ezt mind miattam csináltad? – fordulok ámulattal Lee felé.

Ez már túlzás. Már mint tökéletes, de rengeteg munkába kerülhetett. Lee a szemét forgatja.

– Az előző lánynak szörnyű ízlése volt.

Leteszi a hátizsákot a komód mellé.

– Ezek csak a legszükségesebbek. Mégsem hagyhattam, hogy egy üres matracon aludj.

– Köszönöm. Ez isteni!

Lee nevetve legyint.

– És külön köszi, hogy ébren maradtál fogadni engem.

Lássuk be, a körülményeket tekintve sokkal rosszabbul is elszülhetett volna a dolog.

– Tényleg nagyon rendes vagy.

– Nem tesz semmit, Abbey Bly. A fürdő szabad, ha lezuhanyoznál, vagy ilyesmi. Én majd felhozom a csomagjaidat.

Az utazás után kimerültnek és pizkosnak érzem magam, ezért kapva kapok az ajánlatán. Azzal válunk el, hogy holnap folytatjuk az ismerkedést.

Zuhany után még nedves hajjal befekszem az ágyba, és magamba szívom a ház hangjait. A plafont bámulva próbálom kitalálni, mihez kezdjek az apámmal. Imádom ezt a környéket. Heteken át csorgattam a nyálam a fákkal szegélyezett sétálóutcákról, kávézókról